

időtlen pillanatok

Pienták Attila emlékére

*nyílnak és csukódnak ajtók és ablakok,
elejtett szavak és elfojtott mondatok,
múlttá vált jövőnkben foggal és körömmel
kapaszkodnánk, ha szép, ha még
akad pillanat, mit érdemes vigyázni,
elfolyó létünkben gyöngyökké vált
cseppekre halászni tudunk-e még?
s ha igen, e gyöngy örök,
vagy elég egy földi rög,
s múlttá vált jövőnk örök mélybe vész*

puzzle

*magunkra vállaltuk terheink,
mert a föld vonzotta lelkeink:
egyedül indultunk az útra,
tudva, hogy idelelni kell újra
kutatni, keresni — milliárd
puzzle darab között — ki már
a földre költözött, azt a lelket,
az egyetlen, a hozzánk simulót,
belénk olvadót, rólunk álmodót,
végeláthatatlan játék terén
sok össze nem illő darab — befér
ugyan, de szoros vagy túl bő — hagyjuk,
összerakjuk, magunkhoz ragasztjuk,
növelve ezzel káoszt, zűrzavart,
vágyaink meddők lesznek, bűnbarlang
otthonunk, éjjelente arról az
egyről álmodunk, mindig arról a
percről, mikor egymáshoz simulunk,
és a készülő képbe olvadunk*

április anyámnál

hirtelen pattantak a rügyek,
meleg áradt a jeges házba,
udvarodon gyújtottunk tüzet,
a múlt szellemeire várva,
a diófa ágait nyaldosták
pattogva az égbe törő lángok,
s lassan megnyíltak előttiink
a feledésbe merült álmok:
apám láttam a láng nyelvében,
sóváran néztem rá, remélve,
hogy elkapjuk azt a csillagot,
mit nyáron, mikor hullt az égbolt,
s ketten feküdtünk a kamion
tetején, hagyunk lezuhanni,
már nem maradt időnk kutatni
utána, mert apám ment az égbe,
az eljövő nyarat nem érte
meg, itt hagyta az újabb csodát,
az oly ritka napfogyatkozást,
sok csillagtalan hideg éj jött,
hiába vártam, hogy elém jön
újra, és együtt utazunk majd
tovább egy ismeretlen útra,
nem kellett nekik, meghagyott
a világnak, ami kivetett
magából, és most kutathatom
a diófa alatt, az elveszett,
a kibontatlan maradt éveket